

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: V. P.**, zastoupeného JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2008, č. j. OAM-376/LE-BE03-BE07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, č. j. 47 Az 48/2008 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, č. j. 47 Az 48/2008 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 18. 7. 2008, č. j. OAM-376/LE-BE03-BE07-2008, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Důvody kasační stížnosti spatřuje stěžovatel konkrétně v nezákonnosti, která podle jeho názoru spočívá v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku podmínek udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, ať už přímo azylu nebo doplňkové ochrany. Stěžovatel poukazuje zejména na skutečnost, že příslušné orgány v jeho zemi nedostatečně garantují práva občanů, když nejsou schopny zajistit soudní ochranu jejich práv před takovými jevy jako je korupce, bez níž nejsou běžní občané Ukrajiny schopni důstojného života. Politická situace v zemi jeho původu je krajně nestabilní a neumožňuje občanům státu zcela svobodně projevovat své názory. Stěžovatel se domnívá, že v případě návratu by nebyl schopen vést důstojný život, neboť by po něm byly požadovány úplatky za účelem umožnění práce pro uspokojení jeho základních potřeb. S ohledem na skutečnost, že odešel do zahraničí, kde požádal o udělení azylu, se rovněž obává pronásledování ze strany státních orgánů, a to nikoliv na celostátní, nýbrž na místní úrovni, neboť zejména na této úrovni je chod státních orgánů ovlivněn zločineckými strukturami. Podle jeho názoru je tedy jeho obava ze situace při návratu podložena konkrétními skutečnostmi. Stěžovatel namítá, že v jeho případě rozhodující orgány nezhodnotily důkazy objektivně a v důsledku toho, že došly k nesprávným závěrům. Dále uvádí, že již ve správním řízení poukazoval na možné následky svého návratu do vlasti a je přesvědčen, že ani jeden z

rozhodujících orgánů dostatečně nezkoumal jeho skutečnou situaci, pokud jde o naplnění podmínek udělení humanitárního azylu. Má totiž za to, že mělo být rovněž přihlédnuto k jeho osobním poměrům. Argument ohledně humanitárního azylu uvádí i při vědomí toho, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a že záleží na uvážení co do posouzení případu zvláštního zřetele hodného. Stěžovatel je totiž toho názoru, že i v těchto případech je nutno uvážení provést tak, aby bylo v souladu s obecně uznávanými postupy a hodnotami, tak, aby s těmito nebylo v rozporu. Ve svém případě však má stěžovatel vážné pochybnosti o tom, že rozhodující orgány k těmto skutečnostem přihlédly a vzaly je v úvahu, je proto přesvědčen, že jím označené skutečnosti jsou natolik závažné, že naplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Pokud bylo rozhodnuto opačně, jde podle jeho názoru o nesprávné právní posouzení věci. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ze dne 20. 2. 2009 správní orgán popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jak své rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu pokládá za vydané v souladu s právními předpisy. Krajský soud v jeho závěrech a postupu neshledal nezákonnost ani vady řízení, veškeré žalobní námitky stěžovatele vypořádal. Správní orgán se i nadále domnívá, že nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a že bylo během správního řízení prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle správního orgánu nebylo rovněž zjištěno, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu. V takovém případě není správní orgán povinen zkoumat, zda existují podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS), a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Poté se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval ve shora citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán

přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

A tak tomu je i v souzené věci, neboť krajský soud v napadeném rozhodnutí zásadně pochybil a toto jeho pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Konkrétně se jedná o pochybení krajského soudu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přitom pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží lze uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 – 38, www.nssoud.cz). Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud proto ve vazbě na výše uvedené shledal předmětnou kasační stížnost přijatelnou. S ohledem na dikci § 109 odst. 3 s. ř. s. citovaného výše pak zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí nad rámec stížních bodů, které jsou obsaženy v kasační stížnosti stěžovatele a konstatuje následující.

Má-li jakékoli rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti, však soudní řád správní nestanoví, a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů.

„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

„Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS).

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nálezy téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nálezy téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na druhou stranu povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srovnej rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4.

1994, § 61; či rozsudek téhož soudu ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, § 29, oba dostupné na www.echr.coe.int/echr).

S ohledem na výše předestřenou judikaturu, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost, je zřejmé, že kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu nesrozumitelností netrpí, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod.

Zcela opačná situace je však v případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v nyní projednávané věci trpí rozsudek krajského soudu absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce stěžovatele týkající se aplikace § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Přestože je žaloba postavena na poměrně obsáhlé argumentaci stěžovatele odvíjející se od jeho přesvědčení, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť se domnívá, že jeho vycestování do země původu by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, omezil se napadený rozsudek krajského soudu ve vztahu k této žalobní námitce toliko na konstatování, že *„v odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal jak se splněním podmínek ustanovení § 12 zákona o azylu, tak se splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany.“* Z napadeného rozhodnutí krajského soudu tedy není vůbec zřejmé, proč předmětný soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v jeho žalobě a proč považuje žalobní námitky stěžovatele za liché. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, jež postrádá jakoukoliv vlastní úvahu krajského soudu o žalobní argumentaci stěžovatele, však nemůže vyhovět výše prezentovaným judikatorním požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyššímu správnímu soudu není v této souvislosti zřejmé, a to s ohledem na zásadu dispoziční, kterou je správní soudnictví plně ovládáno (§ 71 s. ř. s.), proč se krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval otázkou vztahu rozhodování podle § 12 zákona o azylu a v něm obsažených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu a § 16 odst. 1 písm. f) téhož zákona, které bylo aplikováno v případě stěžovatele, když tato námitka nebyla vznesena stěžovatelem v podané žalobě. Není možný ani takový výklad, kdy by krajský soud vztáhl žalobní argumentaci stěžovatele, která se týkala neudělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tak jak ji tento koncipoval v žalobě, ve vztahu k nesplnění podmínek pro udělení azylu z důvodu podle § 12 téhož zákona, neboť tyto důvody nelze směšovat. Institut doplňkové ochrany totiž zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o

mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Na pozadí výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nevypořádal se stěžovatelem vznesenou žalobní námitkou vztahující se k aplikaci § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v dané věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že otázkou posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné se v nedávné době podrobně zabýval ve svém rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, www.nssoud.cz, v němž zohlednil rovněž recentní judikaturu Soudního dvora Evropských společenství (viz rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 17. 2. 2009, ve věci C-465/07, *Meki Elgafaji a Noor Elgafaji proti Staatssecretaris van Justitie* [2009], dosud nepublikováno ve Sbírce rozhodnutí).

K námitce stěžovatele, která se týká neudělení humanitárního azylu, jakož i veškeré argumentaci s tím související, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento stížní bod je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný, protože jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). I přesto, tedy nad rámec výše uvedeného, Nejvyšší správní soud připomíná, že při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné nedochází k posouzení této žádosti z pohledu § 14 zákona o azylu. Tato skutečnost je dána tím, že humanitární azyl je navázán na předchozí posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona, k čemuž však v nyní projednávané věci nedošlo (k tomu srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz).

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se předmětný soud nedostatečným způsobem vypořádal se shora citovanou žalobní námitkou stěžovatele, čímž se dopustil pochybení, jež vykazuje takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na samotné hmotněprávní postavení stěžovatele. V dalším řízení je proto krajský soud povinen se odpovídajícím způsobem vypořádat s touto žalobní námitkou stěžovatele, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozhodnutí a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu